

Две јуришне колоне опозиције

**Две јуришне колоне
опозиције**

RS.POLITSTURM.COM

2023-10-17

3 мин. читања

Како нам се ближе избори, све је више речи о томе како опозиција тактички треба да наступи на њима. Често се спомињу две колоне, једна “грађанска” и друга “национална”, а крајњи циљ ове тактике се изгледа ограничава на смену власти.

У Србији су лоши услови живота. То прихватамо на неком здраворазумском нивоу, и тешко да ће се наћи неко ко ће томе да противречи. Међутим, таква констатација, као и већина интуитивних ставова, је у најбољу руку непотпуна. У Србији има и неких људи који живе јако лепо. Малтене као бубрег у лоју. Скоро као да постоји једна група људи сличних имовинских стања и са заједничким интересима којима одговара тренутно стање у друштву. Изгледа да класна политика није мртва као што многи прокламују, и изгледа да постоји врло јасна владајућа класа, тесно повезана и испреплетана са политичком влашћу, отелотвореном у СНС, СПС и сателитима, која је извршилац и заштитник њихових интереса. Ова власт законима и (не)спровођењем истих олакшава домаћој буржоазији деловање на унутрашњем тржишту, а такође и пружа релативну заштиту од светског и првенствено Европског тржишта, на којима су домаћи капиталисти премали да би опстали.

Коју нам алтернативу двоколонашка опозиција нуди? На жалост, никакву. Опозиција, и једна, и друга, све што може да каже је да ће они бити боља власт, или још горе, да је најбитније да “само ови оду”. Ту се намеће питање како ће та будућа власт да буде другачија од тренутне ако се ограничи на смену менаџмента, а владајућу класу оставе нетакнутом? За чији ће интерес та опозиција радити? Тврдње неких опозиционих лидера како желе да раде за интересе “свих грађана” су подједнако и апсурдне и политички неписмене. Друштво се не састоји од појединачних грађана, састоји се од класа које имају различите и често опречне интересе. Одбрана интереса једне класе се увек дешава на штету неке друге.

Упркос отклону од класне политике, опозиција ипак иступа као представник једног дела домаће буржоазије, оног дела који је извисио напредњачком поделом плена. Два главна интереса наше буржоазије су међусобно контрадикторна, пошто они желе да буду заштићени од тржишта и такмичења са страним капиталом, а истовремено желе све мања ограничења на домаћем тржишту. Управо због ове контрадикторности, због овог гордијевог чвора које само чудо може да развеже на свачије задовољство, буржоазија, која по правилу садржи неке од најмоћнијих чланова друштва, је парадоксално често политички неписмена и запада у пусти идеализам и магијско размишљање. Ствара се култ утопијске државе која ће да одговара свима и свима да уреди живот. Флоскуле попут “владавине права”, “уређености”, “слободе медија” и слично се понављају као мантра на страни “грађанске” ситне буржоазије, док “национална” прича о неким тобожњим “националним интересима”, “традицији”, “породичним вредностима” и сличним идеалима.

Са овом шупљом политичком теоријом и подршком одумируће класе, опозиција се супротставља власти која врло свесно води политичку борбу у име крупног домаћег капитала.

Поред тога што не нуде ништа радничкој класи Србије, тактички гледано, Опозиција ће се тешко организовати и у привремене две или три колоне у

свом јуришу на власт, а да притом не изазове расипање сопственог бирачког тела. СНС и СПС, упркос клептократском и бахатом односу према држави (или пак захвалљујући истом), су озбиљне организације са дисциплином и опробаним страначким структурама. СНС ће опстати у некој форми и без Вучића, зато што СНС представља један сплет интереса владајуће буржоаске класе. Разне опозиционе партије, са друге стране, се састоје искључиво од једног лидера и пар најближих сарадника, без икакве страначке инфраструктуре или дисциплине. Декретско уједињење у две колоне је ту само да прикрије чињеницу да ови егоцентрични покрети нису у стању ни странку да направе, а не да воде државу. Тешко је и замислити како би нека евентуална влада коју би ове две колоне формирале функционисала. Ово је заиста ситуација где је целина мања од суме делова.

Једина класа која нема представника на политичкој сцени Србије, и једина класа која кроз политичку борбу за своје интересе може да трансформише друштво на боље, је радничка класа. Друштво може да се промени само кроз промену владајуће класе, а не кроз пуку смену кадрова буржоазије у државној управи, лепе жеље и малограђанске пароле. А долазак радничке класе на власт, може обезбедити само добро организована, дисциплинована, принципијелна и знањем поткована радничка партија, коју је крајње време поново изградити.

Оригинални чланак